

гаритѣ на момчетата и това го хвърляше въ отчаяние.

— Ще се обадя, какво пъкъ! — рече си той и побърза да се окуражи самъ: — „Наши момчета сж, що. . . Най сетне, ако дипъ не ми върватъ, синъ имамъ, що. . .“

Той се дигна бабно, разгледа мѣстото предъ себе си и подсвирна. Речъта секна за мигъ, петъ души скочиха чевръсто и проточиха нагоре шии:

— Закжснѣлъ е нѣкой — предположи ораторътъ.

— Кой е закжснѣлъ? — попита единъ младежъ.

— Всички сж тукъ.

— Свой, свой! — обади се Сълплията и се проврѣ между храститѣ. Когато се изправи предъ тѣхъ и ги загледа съ широка, приятелска усмивка, всички стояха замаяни и не знаяха нито какво да го правятъ, нито какво да му кажатъ. Само Петю стана, пристѣпи смутено и рече:

— Тетъо, ти ли си?

— Азъ съмъ ами! — обади се бодро Сълплията, за да имъ разсѣе смущението.

— Какво търсишъ тука? — попита Петю.

— Слушахъ какво си приказвате... Цѣлъ часъ лежахъ ей тука нѣ, и никой отъ васъ не ме усети...

— Че откъде ще те усетимъ? — окопихи се единъ отъ младежитѣ.

— Амче постове трѣбваше да си поставите, може ли така? — стрѣлна го укоризнено Сълплията. — Ами ако бѣхъ шпионинъ, а? — И като по мълча малко, попита: — Ходилъ ли е нѣкой отъ васъ войникъ?

Обади се петима.

— Амче вие сте като на война, може ли безъ